51

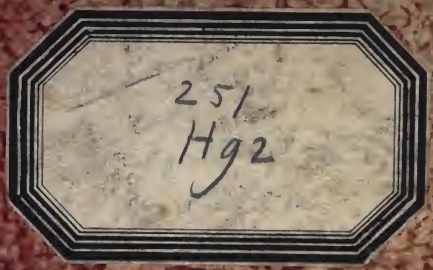

H
92

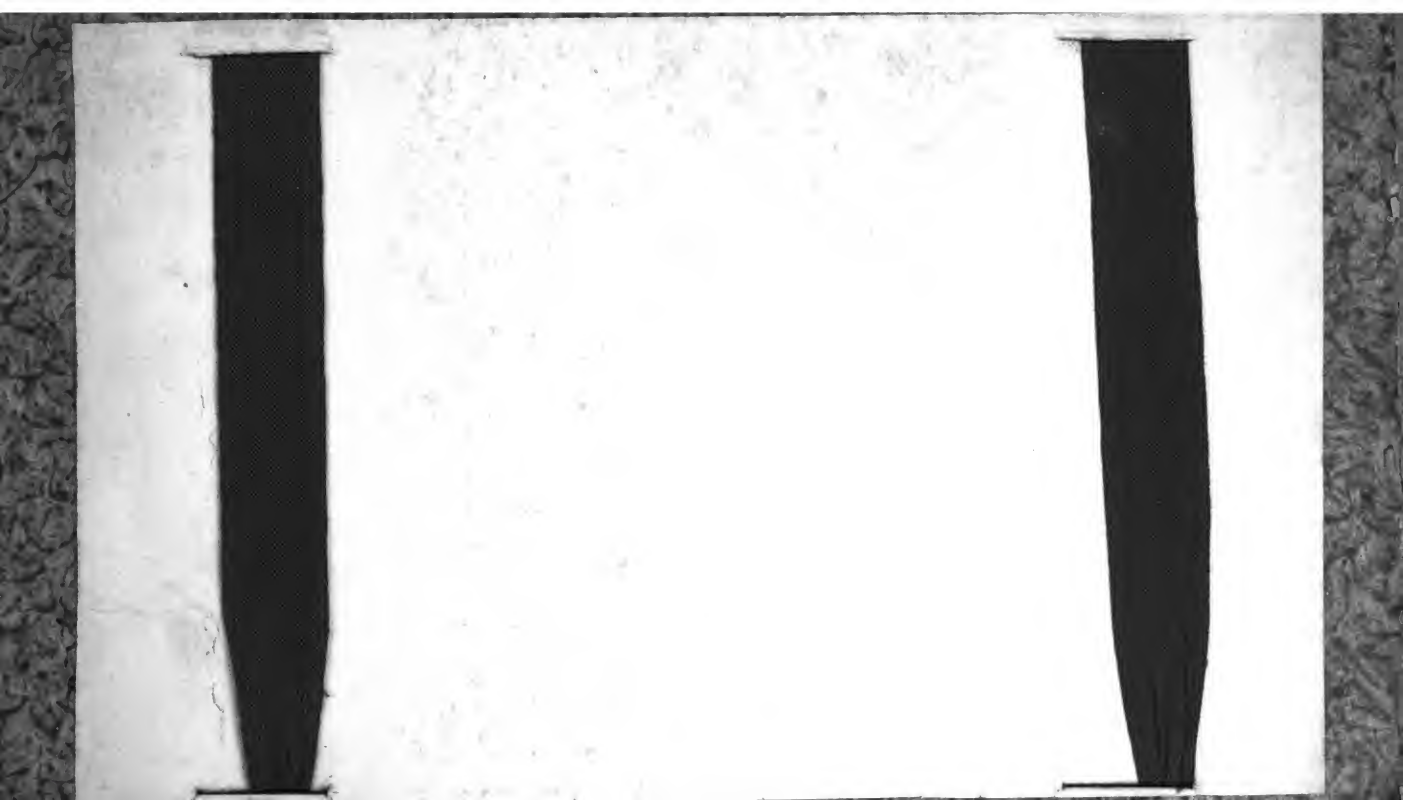

251
Hg2

Koninklijke Bibliotheek te 's Hage.

BIJ HET GRAF

VAN DEN HOOGLEERAAR

J. BAKE,

OVERLEDEN 26 MAART 1864.

Andermaal roept ons, mijne vrienden, een droevige pligt naar de rustplaats der afgestorvenen. Nog onder den indruk van het smartelijk verlies, dat ons in den dood van SCHRANT getroffen heeft, zijn wij thans hier bijeen om het stoffelijk overschot van onzen BAKE in het graf te zien nederdalen. Niet in den bloei der jaren wordt hij uit ons midden weggenomen; met opregte dankbaarheid zien zijne kinderen, betrekkingen en vrienden terug op het lange tijdsverloop, gedurende hetwelk zij hem, bijna ongestoord, mogten bezitten. Toch stemt ons zijn afsterven tot weemoed, want tot het einde zijns levens bekleedde hij zijne plaats onder ons met eere, zoodat wij wenschen konden en mogten, hem nog langer te behouden.

gevoeld en met zooveel smart heeft betreurd. Nu hebt gij op nieuw

Het past mij niet, over de wetenschappelijke verdiensten van BAKE uit te weiden; ook is het hier de plaats niet om daarover te spreken. Dit alleen mag ik zeggen, want daarover is onder al de beoefenaren der Oude Letteren slechts ééne stem: in zeldzame mate vereenigde hij een gezond oordeel en scherpzinnigheid; hij leefde in de oudheid; in den geest der oude Romeinen was hij zoo doorgedrongen, dat hunne taal zijn eigendom was geworden; zijn blik, door langdurige oefening gescherpt, onderscheidde overal zonder moeite het ware van het valsche, wat bewondering verdiende van hetgeen alleen door schijn van schoonheid de oogen had verblind.

Heerlijke vruchten van zijnen rijk begaafden geest heeft hij ons dan ook achtergelaten. Een lang leven was hem gegund en dat leven heeft hij met onvermoeiden ijver aan de wetenschap gewijd. Nog in de laatste jaren, toen hem eene welverdiende rust van Akademische werkzaamheden was geschonken, zette hij zijne studiën onafgebroken voort. Ja, nog pas weinige weken geleden mogt hij een arbeid voltooijen, die de kroon van zijn wetenschappelijk leven mag heeten en reeds op zich zelven voldoende zou zijn, om zijnen naam over te brengen tot het nageslacht.

Doch niet alleen voor de wetenschap, ook voor de Leidsche Hoogeschool heeft BAKE geleefd en gewerkt. Meer dan veertig jaren was hij aan haar verbonden. Nagenoeg al hare kweekelingen gedurende dat lange tijdvak hebben zijn onderwijs genoten. Doch vooral zij, die zich aan de studie der Letteren wijdden, hebben hem in zijne waarde leeren kennen. Wat hij voor die leerlingen in engeren zin en niet het minst voor de uitstekenden onder hen geweest is, dat hebben wij hen als om strijd bij meer dan ééne gelegenheid hooren uitspreken. Uit één mond roemen zij BAKE's belangstelling in hunne studiën en in hun

levensgeluk; zijne bereidvaardigheid om hunne pogingen voor de wetenschap te waarderen; zijn onvermoeiden ijver om die met raad en daad te bevorderen. Allen geven zij hem de getuigenis, dat hij steeds hun eigenaardigen aanleg geëerbiedigd en tot de ontwikkeling daarvan hen opgewekt en aangemoedigd heeft. Een voortreffelijk leermeester was hij hun, maar zulk een, die geene blinde aanhankelijkheid begeerde, die aan niemand zijne eigene inzigten opdrong, maar hierin zijne eer stelde, dat zijne leerlingen zelven zich een weg baanden, overeenkomstig de gaven, die hun geschonken waren. Maar daarom juist zijn hem die hartelijke vereering en innige vriendschap ten deel gevallen, waarvan hij veertig jaren na de aanvaarding van het hoogleeraarsambt zoo treffende blijken heeft ondervonden, en die nog den avond van zijn leven hebben verhelderd.

Die opregte vereering en hartelijke toegenegenheid waren echter niet tot den kring zijner kweekelingen beperkt; zij golden ook niet slechts den geleerde en den voorganger, maar evenzeer den mensch. Wie onzer heeft hem niet liefgehad? Hij was een eenvoudig en beminnelijk man; vol van gevoel voor al wat edel en schoon is; gulhartig en vrolijk, een vriend van onschuldige en fijne scherts. Hij was daarbij, ook buiten den kring van zijne studiën en van zijn Akademisch ambt, een voorstander van waarheid en regt, een onvermoeid strijder voor zijne overtuiging, altijd bereid om te helpen waar zijne voorlichting en medewerking werden begeerd, bovenal een man des vredes en der eendragt. Gelijk de Leidsche Hoogeschool, zoo heeft ook de stad onzer inwoning dure verpligting aan hem. Wat zijne hand vond om te doen, dat deed hij met al zijne magt. Overal laat hij sporen zijner werkzaamheid achter, die niet ligt zullen worden uitgewischt.

Neen, wij verwonderen ons niet, dat deze grijsaard door de zijnen, die zoo kort geleden hunne geliefde moeder, zijne trouwe levensgezellin, aan den dood moesten afstaan, ten diepste wordt betreurd. Wij achten het niet meer dan natuurlijk, dat vele vrienden en vereerders rondom deze groeve zich scharen en den overledene eene laatste hulde bewijzen. Zoo iemand, dan verdient hij die droefheid en dat eenvoudig eerbewijs. Het was ons eene behoefte, het is ons een troost het hem te brengen. Al verkeert hij niet meer in ons midden, in ons aller hart blijft hij eene plaats innemen. Heil der Leidsche Hoogeschool, indien het haar nimmer ontbreekt aan voorgangers als BAKE; indien hij onder ons voortleeft en op elk gebied van wetenschap de vruchten van dien geest, waarin hij heeft gearbeid, overvloedig zijn!

H. J. HALBERTSMA.

DOER- EN STEEN-DRUKKERIJ VAN DE BREUK & SMITS.

XI G 112

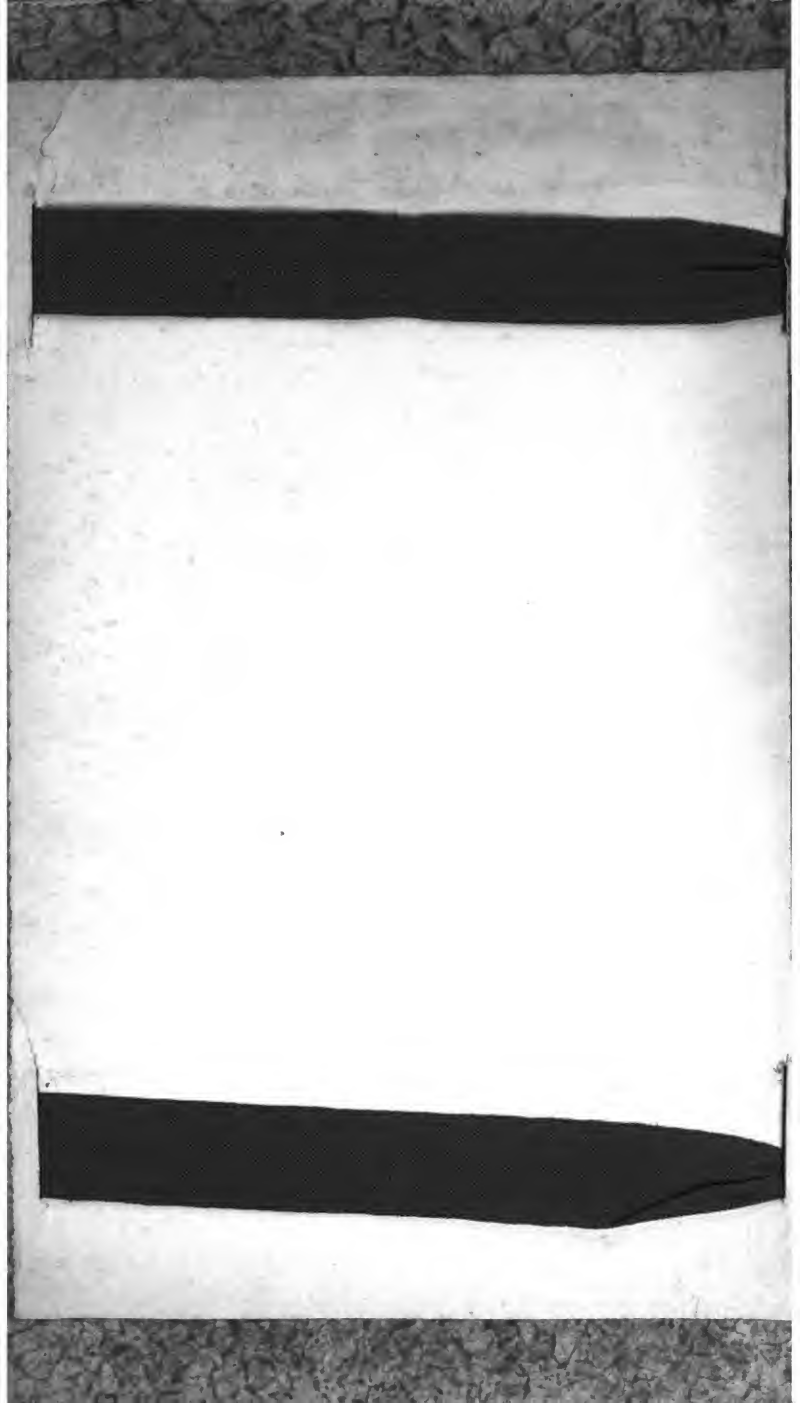

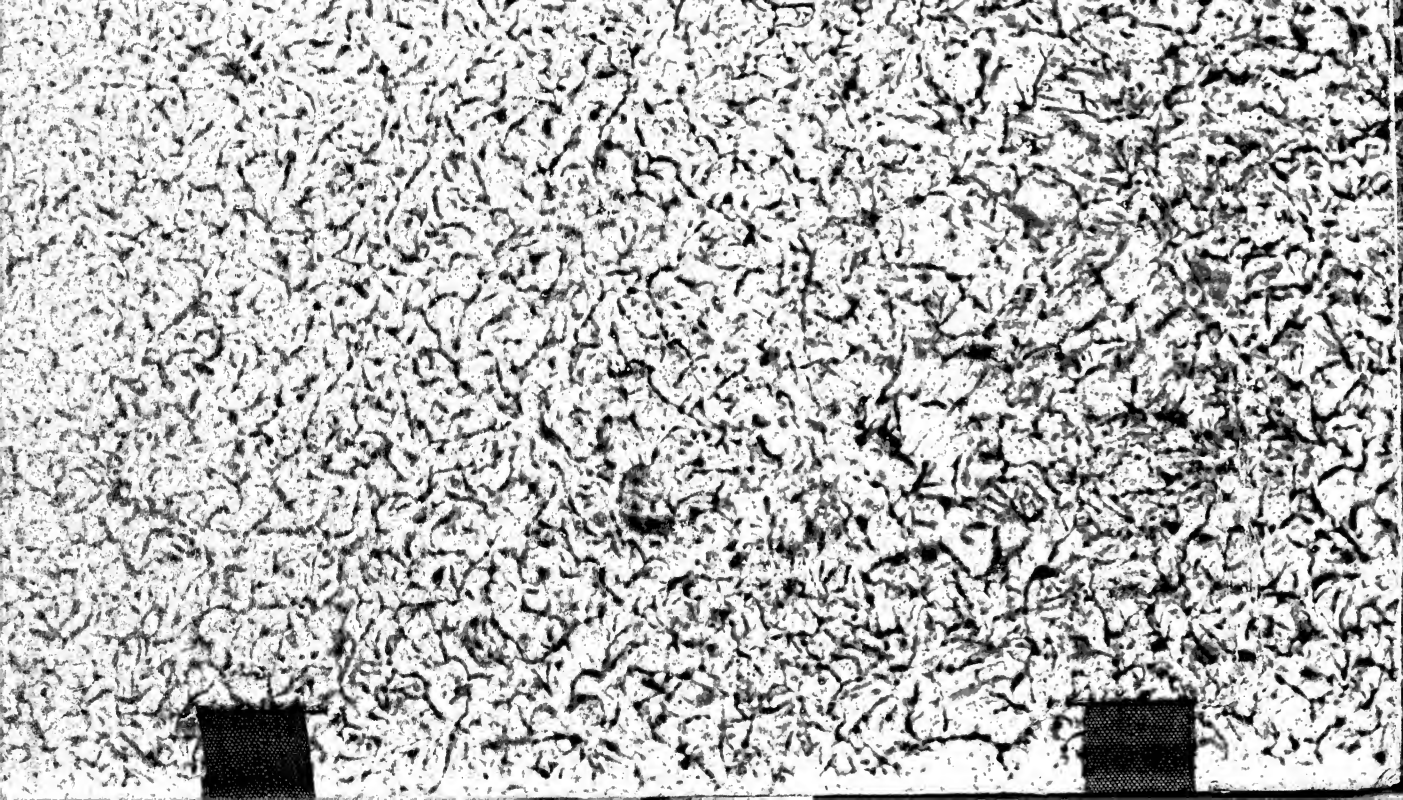

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google